

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - တင်အောင်ခိုင်

ကျွမ်းကျင်ဆရာကြီး

(လီနင်းဖန်)

(Chapter 196 - 210)

စာစဉ် - ၁၄

အခန်း - ၁၉၆

(သူရဲ ဆွဲဆောင်မှုက အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ)

အချိန်မှာ တစ်စထက် တစ်စ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ သုံးရက်ဆိုသည်မှာ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း ကုန်လွန်သွားခဲ့၏။

ကျင့်ကြံသူများမှာ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် အလုပ်များနေမှန်း မသိသော်လည်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းတော့ ဆရာကြီးထံ လာလည်ချင်းမရှိချေ။ လေးပါးသော ဗိသုကာ စံအိမ်လေးမှာ နောက်တစ်ကြိမ် တိတ်ဆိတ် နေခဲ့သည်။

လီနင်းဖန်က အရင်လို ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်း သည့်ဘဝလေးကို ပြန်လည်ရရှိနေခဲ့ ၏။ ယခုဆိုလျှင် လေးပါးသော စံအိမ်လေးမှာ မီးအိမ် ၊ ရေခဲသေတ္တာ ၊ ရုပ်မြင်သံကြားစက်နှင့် အခြားသော စိတ်ဝိညာဉ်ကျောက်တုံးများလည်း ရှိထားသေးသည်။ ဥများစွာ ဥ နိုင်သော ကြက်မတစ်ကောင်လည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းက သူ၏ဘဝကို များစွာ ကျေနပ်စေရန် လုံလောက်ပေသည်။

သို့သော်လည်းပဲ သူလုံးဝ တိတ်ဆိတ် နေသည်ကိုတော့ မနှစ်သက်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ တောင်အောက် သို့ ဆင်းရန် ကြံရွယ်လိုက်၏။

"ငါတွေ့တာများနေတာပဲ ၊ ငါကသာမန်လူပဲလေ။ ကျင့်ကြံသူတွေက ဘာကြောင့်မို့ ငါ့ဆီ အဆက်မပြတ် လာလည်နေမှာလဲ။ ငါ ဒီလောက်ထိ မတွေ့သင့်ဘူး သူတို့ကိုလည်း အားနာ သင့်တယ်။"

လီနင်းဖန် တွေးလိုက်လေသည်။

"တုက္ခီ ကြွေလွင့်မြို့မှာ ငါတို့ မနက်စာသွားစားကြရအောင် ၊ အခုချိန် အိမ်တွင်းပဲ အောင်း မနေပဲ အပြင် ထွက်သင့်တယ်"

"ကောင်းပါပြီ ကျွန်မ နားထောင်ပါမယ်" တုက္ခီ ချုံမြိန်စွာ ပြုံးကာ ယူစရာ ရှိသည်များအား ပြင်ဆင် လိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင် သူမ တံခါးဖွင့်ကာ လီနင်းဖန်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့၏။ ။

"ချလပ်"သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်သို့လျှောက်လှမ်းသွားခဲ့၏ ။

"ဘလက်ကီဘလက်ကီ အိမ်ကိုစောင့်ထားဦး"အဝေးမှနေ၍ လီနင်းဖန်အော်ပြောလိုက်သည် ။ ထို့နောက်တွင်သူက တုက္ခီနှင့်အတူ တောင်အောက်သို့ ဆင်းနေခဲ့ပြီးဖြစ်ပေသည် ။ ယခုက ဆောင်းဦးအစ ဖြစ်သည့်အတွက်မို့ နံနက်ခင်းကျဆင်းနေသည့် နေရောင်ခြည် နုနုများထဲတွင် ဆောင်းဦး လေပြည်နုလေးများ အတူယဉ်တွဲ ပါလာခဲ့ သည် ။ ၎င်းက တော်တော်လေးခံစားလို့ကောင်းကာ နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလှသည် ။

သူတို့နှစ်ဦးက သစ်ရွက်များအပြည့် ဖြစ်နေသော်မြေပြင်၌ လျှောက်လှမ်းနေခဲ့သည် ။ မျက်စိရှေ့တစ်လျှောက်ရှိ သစ်ပင်များထဲမှ သစ်ရွက်ဟောင်းများ ကြွေကျ နေခဲ့ကာ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းက အလွန်းအမင်း မှင်သက်စရာ ကောင်းပေသည် ။

မကြာခင်၌ သူတို့ မြို့ထဲသို့ရောက်ရှိလာကာ ရင်းနှီးသည့် ဆိုင်ခန်းလေးများအား မြင်လိုက်သည် ။ လီနင်းဖန် ထိုထဲမှ သူရင်းနှီးသော် ဆိုင်ထဲသို့ လျှောက်လှမ်းကာ ပြုံးလျက်ပြောလိုက်သည် ။

" ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ၊ ဖက်ထုတ်ပြုတ် နှင့် တို့ဖူးနွေး နှစ်ပွဲ ပေးပါ"

"အို... သခင်လေးလီ ၊ ကျုပ် ရဲ့ဧည့်သည်တော်ကြီး ... ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ" ဆိုင်ရှင်က လျှင်မြန်စွာဖြင့် စားပွဲတစ်လုံး စီစဉ် ပေးလိုက် သန့်ရှင်းစေရန် သုတ်ပေးလိုက်သည် ။ ထို့နောက် သူ လီနင်းဖန်အား ကြိုဆိုစွာဖြင့်

ထိုင်ခုံချပေးလိုက်ပြီးနောက်

"ခဏနေပါဦး ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် စားသောက်စရာတွေ သွားလုပ်ပေး ပါ့မယ် "

မကြာခင်၌ ပူနွေးသည့်မနက်စာက သူတို့၏ စားပွဲထက်၌ ရောက်လာခဲ့ ပြီး ဖြစ်သည် ။ လီနင်းဖန် ရယ်မောလိုက်ကာ ပန်းကန်ပြားငယ်လေးတစ်ခု ကို ယူလိုက်ပြီး သူ ယူဆောင်လာခဲ့သော အချဉ်ရည်ကို အနည်းငယ် လောင်းထည့်လိုက်သည် ။

တုကျီ ထူးဆန်းသွားကာ အံ့သြသင့်လေသံ ဖြင့်မေးလာခဲ့သည် ။

"ရှင်..အချဉ်ရည် ကိုယူလာခဲ့တာလား"

"ဒီအချဉ်ရည် က မင်း အကြိုက်လေ ၊ ဒါကြောင့်မို့ ငါနဲ့ အတူ တစ်ပါးယူလာခဲ့တာ" လီနင်းဖန် နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းစွာ ပြောလာခဲ့သည် ။ တုကျီ ရင်ထဲထိသွား၏ ။ သူမက ကြယ်ရောင်များ အလား တောက်ပသည့် မျက်လုံးများဖြင့် လီနင်းဖန်အား သဘောကျစွာ ကြည့်လိုက်သည် ။

"သခင်လေး လီ ၊ ရှင်က ကျွန်မအပေါ်အရမ်းကောင်းတာပဲ"

သူက စွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိလိုက်တာ... အံ့သြစရာပဲ....

လီနင်းဖန် ဝမ်းသာ သွားသည် ။ သူ အလျှင်အမြန်ဖြင့် ပြောလာခဲ့ သည် ။

"ကောင်းပြီ စကားမများနဲ့တော့... ဖက်ထုတ်ပြုတ်က အချဉ်ရည် နဲ့ဆို ပိုပြီး အရသာရှိသွားတယ် ... ဒါမင်းအကြိုက် ဖြစ်မှာပါ"

သူတို့နှစ်ယောက်က မနက်စာအား ငြိမ်းချမ်းစွာ စားသောက်နေကြသည်

။

...

ထိုစဉ် ကြွေလွင့်မြို့တော် ၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် ချမ်းသာသည့် လူငယ် လေးတစ်ဦးမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဝတ်ဆင်ပြီး လျှောက်လှမ်း လာလေ သည် ။ သူ၏ အနောက်တွင် ကြွက်သားများ အပြည့်နှင့် လူကြီးတစ်ဦး ရှိ၏။ သူတို့ နှစ်ဦးမှာ ဖြည်းညင်း စွာလျှောက်လှမ်းနေကြသည် ။

သူတို့က လူအုပ်ထဲ သို့ လျှောက်လှမ်းနေခြင်း ဖြစ်ကာ သာမန်မဟုတ် ကြောင်း လူတိုင်း ပြောနိုင်ပေသည် ။ ထို ချမ်းသာသော လူငယ်လေး အနောက်တွင်ရှိသော သန်မာသည့် ကြွက်သားအပြည့်နှင့်လူကြီးမှာ ထို လူငယ်လေး၏ ကိုယ်ရံတော်ဖြစ် ကြောင်း လူတိုင်းပြောနိုင်ပေသည် ။ ထို လူငယ်လေးက မျက်မှောင်အနည်းငယ် ကြုံလိုက်၏ ။ တဆက်တည်း သူ ဒေါသအနည်းငယ် ထွက်နေပုံရ၏။ အနောက်ရှိ လူသန်ကြီးသည် လည်း စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ပြောလာသည် ။

"မင်းသား ကျုပ်တို့ ဒီမှာရှိနေတာ ငါးရက် တောင် ကြာပြီ... ကျုပ်တို့ မြန် မြန် မပြန်ရင် ဘုရင်ကြီးက ပြစ်တင် လိမ့်မယ်"

"ဘာလို့ပြန်ရမှာလဲ" လူငယ်လေးက လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည် ။ သူ ဂရုမ စိုက်သည့်လေသံဖြင့် ...

"အဲ့ ဒီ ဆန်းကျယ်တဲ့ လူကို မတွေ့မချင်း ငါမပြန်နိုင်ဘူး"

"မင်းသား... အဲ့ဒီ ဆန်းကျယ်သည့် လူက တကယ်ပဲ ရှိတယ်လို့ ထင်လို့ လား" လူသန်ကြီးက မျက်မှောင် ကြုံလိုက်သည်။

"သူက ကျင့်ကြံသူ မဟုတ်တာတောင်မှ အသက်တွေ ဒဏ်ရာ တွေကို ကုသ ပေးနိုင် တယ်တဲ့လား... ဒါက လူတွေ လုပ်ပြောနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်... ဒါက လူအများကြား ရေပန်း စားနေတဲ့ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် လို့ပဲ ကျုပ် ထင် တယ် ..."

"ဒါက ငါတို့ရဲ့နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်ပဲလေ"

လူငယ်လေးက သက်ပြင်းချကာ ဒေါသ တစ်ကြီး ကြည့်လာသည်။ ။

"ငါတို့ရဲ့ အသုံးမကျတဲ့ ဧည့်သည်တွေကြောင့် သာမဟုတ်ရင် ဒီလို လုပ်စရာ မလိုဘူး ဟုတ်တယ်မလား"

သူ စူးရဲ စွာကြည့်လာခဲ့ပြီး...

"ငါ့အဖေက သူတို့ကို အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်တွေလိုမျိုး ဆက်ဆံတယ် ။ ငါတို့က လည်းပဲ သူတို့ကို အဆုံးစွန် လေးစားမှုနဲ့ ဆက်ဆံရမယ်တဲ့ ။ ဒါပေမယ့် သူတို့မှ အသုံးမကျတာ ငါတို့သူတို့ကို ဘာအတွက်လိုအပ်မှာလဲ"

လူသန်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ် မှာ ကြောက်လန့်စွာ တုံ့လှုပ်သွားသည်။ သူ၏ မျက်နှာ ဖြူဖျော့သွားကာ အလျင်အမြန် ပြောလာခဲ့၏ ။

"မင်းသား...ဒီလိုမျိုး မပြောပါနဲ့ သူတို့က အားကောင်းတဲ့ကျင့်ကြံသူတွေ ပါ ... သူတို့ကြားသွားရင် ကျုပ်တ ိုဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်"

လူချမ်းသာလေးမှာနှာခေါင်းရှုံ့ လိုက်သည် ။

"မင်းဘာသာ မင်းပြောနေတာပဲ ၊ သူတို့က သာမန်လူတွေကို မတိုက်ခိုက် ယုံသာမကဘူး စစ်ပွဲမှာလည်း ဝင်မပါဘူး၊ ငါက မင်းသားလေ သူတို့ ငါ့ကို ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ သူတို့က ငါ့ကိုတောင်မှ မကူညီရဲရုံ တင် မဟုတ်ဘူး...ပုလိပ်ရောဂါတောင်မှ ဖြေရှင်းဖို့ မတွေးတောခဲ့ဘူး ၊ အသုံးမကျလိုက်တာ..."

"မင်းသား ကျင့်ကြံသူတွေအားလုံးက ဒီလိုပဲ ... သူတို့က အင်မော်တယ် ဖြစ်ဖို့သာ ကျင့်ကြံနေကြတာ ၊ လူသားကမ္ဘာမှာ သာမန်လူသားတွေ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ကိစ္စကို စိတ်လည်း မဝင်စားသလို ဝင်လည်းမပါကြဘူး"

လူသန်ကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ ဆက်ပြောသည်။

"ဒါပေမယ့် သူတို့မှာ စွမ်းအားရှိတယ် ၊ ကျွန်တော်တို့ အောင်မြင်ဖို့အတွက်

သူတို့ကိုလိုအပ်တယ်လေ။ ပြီးတော့ ပုလိပ်ရောဂါက အခုမှ စဖြစ်တာ ပျံ့နှံ့ဖို့ က ဝေးကြီးလိုပါသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့ စိုးရိမ်စရာ မလိုသေးပါဘူး။"

လူချမ်းသာလေးက သူ့အားကြည့်လာသည် ။

"အဆိုးဆုံးကို ပြင်ဆင်ထားဖို့ဆိုတာက ငါတို့နိုင်ငံအတွက် အခြေခံအကျ ဆုံး စည်းမျဉ်းပဲ၊ မင်းစိတ်ပူစရာ မလိုပေမယ့် ငါစိတ်ပူတယ်"

ကိုယ်ရံတော်မှာပြောလာသည် ။

"မင်းသား.....အဲဒီ ကျင့်ကြံသူတွေ ပြောတာက တစ်စုံတစ်ခု ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်လာနိုင်မယ်ဆိုလျှင် ၊ သူတို့က မင်းသားနှင့် ဘုရင်ကြီးကိုကယ်ပါမယ် တဲ့..."

"ဒီလိုဖြစ်မှတော့ သူတို့ လာကယ်မှာကို ငါဘာလို့ လိုအပ်တော့မှာလဲ ၊ ငါ့ ပြည်သူတွေနဲ့ပဲ သေလိုက်တော့မယ်"

လူချမ်းသာလေးက သူ့အား စူးရဲစွာကြည့်ကာ ပါးစပ်ပိတ်စေလိုက်သည် ။

သူတို့ထက် မပြောတော့ချေ ။ လမ်းငယ်လေးအတိုင်း ဆက်လက်လျှောက် လှမ်းနေခဲ့သည် ။

....

မနက်စာ ဆိုင်လေးတွင် လီနင်းဖန် နှင့် တုကျီ က သူတို့၏ပါးစပ်များကို သုတ်လိုက်သည် ။ လီနင်းဖန် ငွေသားအနည်းငယ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ ပြုံးလျက်ပြောလိုက်၏ ။

"ကျေးဇူးပြု ပြီး စစ်ကြည့်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ သခင်လေးလီ"

ဆိုင်ရှင်က ပြုံးလျှက် ငွေသားကို လက်ခံလိုက်သည် ။ ထို့နောက်တွင် သူ

ရုတ်တရက် ပြောလာခဲ့၏။

"အို..ဟုတ်သားပဲ ကျုပ်မှတ်မိပြီ အရင်တစ်ခေါက်က လူချမ်းသာလေး တစ်ယောက်က ခင်ဗျားကိုလာရှာတယ် ၊ ခင်ဗျား အကြောင်းကို ကြွေလွင့် မြို့ထဲ က လူတော်တော်များများ ကို လိုက်မေးနေသေးတယ်"

လီနင်းဖန် တွေဝေသွားပုံရသည် ။

"ကျုပ်ကိုရှာတယ်လား"

ဆိုင်ရှင်က ဆက်လက်ပြောလာသည် ။

"အင်...ကျုပ်သူ့ကို လေ့လာကြည့်ပြီးပြီ ။ ဒါပေမယ့် ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီလူချမ်းသာလေးက ထူဆန်းပေမယ့်လည်း တော်တော်လေး ယဉ်ကျေးပါတယ်"

ရုတ်တရက် ဆိုင်ရှင်မှာ တစ်စုံတစ်ခုအား မြင်လိုက်ရသည့်အခါ မှင်သက် သွားသည် ။ သူ တိုးညှင်းစွာဖြင့် ပြောလာလေသည် ။

"သခင်လေးလီ ... အဲဒီမှာ သူတို့ပဲ "

လီနင်းဖန် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် လူငယ်လေး တစ်ယောက်က သူတို့ ဆီ လျှောက်လှမ်းလာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည် ။

သူက အဖြူရောင်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သေးငယ်သည့် သရဖူလေး တစ်ခုအား ခေါင်း၌ တင်ထားသည် ။ သူနောက်တွင် လူသန်ကြီးတစ် ယောက်က နီးနီးကပ်ကပ် လိုက်လာခဲ့၏ ။ ထိုချမ်းသာသည့် လူငယ်လေးက လီနင်းဖန်အား မြင်သည်တွင် မျက်မှောင်ကြုံသွားပြီး သူ၏ကိုယ်ရံတော် အား လျှင်မြန်စွာ တီးတိုးပြောလိုက်သည် ။

"အသုံးမကျတဲ့စကား ... ဘာမှမပြောဖို့ အခုကစပြီး သေချာသတိထား ၊ အခုက စပြီး ပါးစပ်ကို ပိတ်ထား လိုက်တော့"

ထို့နောက်တွင် သူ လီနင်းဖန် ထံသို့ အပြီးတစ်ခုဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာသည်။ သူယဉ်ကျေးစွာ ဂါရဝ ပြုပြီး ပြောလာခဲ့၏။

"ကျုပ်က ကျိုးယွမ်ဂူပါ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

လီနင်းဖန် ထရပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် သူ့ကိုသူ မိတ်ဆက်သည်။ ။

"ကျုပ်က လီနင်းဖန်ပါ"

ကျိုးယွမ်ဂူ ပြောလာလေသည်။

"နောက်ယှက်မိတဲ့ အတွက်တောင်းပန်ပါတယ် ၊ ဒီက သခင်လေး လီ နှင့် စားပွဲတစ်ခုထဲမှာ ထိုင်လို့ ရမလား"

"ရပါတယ်"

လီနင်းဖန်က သူတို့အား ရှေ့၌ ထိုင်ရန် လက်ပြလိုက်သည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးသည့် လူတစ်ဦးအား ငြင်းဆန်ရန် မလိုချေ။ ဒါ့အပြင် ထိုလူငယ်လေးသည် လည်းသူ့ အပေါ် မကောင်းသော ရည်ရွယ်ချက် မရှိဟန်ရပေသည်။ ။

တုကျီ နှင့် လီနင်းဖန်တို့ ဘေးချင်း ကပ်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကျေးဇူးပါပဲ"

ကျိုးယွမ်ဂူ ဝမ်းသာသွားဟန် ရသည်။ ။ သူက လီနင်းဖန် အရှေ့၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူ့ ကိုယ်ရံတော်မှာ ဝင်ထိုင်ခြင်းတော့ မရှိချေ။ ။ ထိုအစား သူ့ အနောက်တွင် ဖြောင့်မတ်စွာ ရပ်နေလေသည်။
